

TIHLE
ROYALOVÉ
VÁS
ZNIČÍ

erin watt

PROHNILÉ
KRÁLOVSTVÍ

BARONET

Prohnilé království

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Watt
Prohnilé království – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PROHNILÉ
KRÁLOVSTVÍ

PROHNILÉ KRÁLOVSTVÍ

Cyklus Royalové 5

Erin Watt

 BARONET

*Pro Lily,
světlo života*

1. KAPITOLA

Easton

VŠICHNI TU ŘVOU.

Kdybych nebyl v šoku – navíc opilejší než opilej – možná bych rozpoznal jednotlivý výkřiky, spojil si je s konkrétními hlasy a porozuměl sžíravým slovům a našťvaným obviněním, který tu lítají vzduchem.

Jenže teď mi to všechno zní jako jedna nekonečná záplava zvuku. Symfonie nenávisti, obav a strachu.

„... chyba vašeho syna!“

„To teda není!“

„... trestní oznámení...“

Hlavu mám zabořenou v rukách. Mozolnatými dlaněmi si promnu oči.

„... vůbec tady?... bych tě nechat vyvést v poutech, ty hajzle... obtěžování...“

„... to můžete zkusit... se vás nebojím, Callume Royale. Jsem státní zástupce –“

„Asistent státního zástupce.“

„Eastone.“

Oči mám suché a bolavé. Určitě jsou taky podlité krví. Vždycky se mi podlejou krví, když se ožeru.

„Eastone.“

Něco mě plácne do ramene a pak mezi ostatními rozpoznám jeden hlas. Zvednu hlavu. Nad sebou spatřím svoji nevlastní sestru, jak si mě modrýma očima ustaraně prohlíží.

„Už tři hodiny ses nepohnul. Řekni něco,“ prosí Ella tiše. „Chci vědět, jestli jsi v pořádku.“

V pořádku? Jak bych mohl být v pořádku? Do prdele, koukněte se, co se stalo. Jsme v soukromé čekárně v Bayviewské všeobecné – Royalovi nemusejí čekat v obyčejné čekárně na pohotovosti spolu s prostým lidem. Kamkoli se hne, čeká nás zvláštní zacházení, dokonce i v nemocnicích. Když loni mého bratra Reeda pobodali, okamžitě ho přijali na chirurgii, jako by to byl sám prezident, a bezpochyby zabral operační sál někomu, kdo ho potřeboval víc. Jenže jméno Calluma Royala má v tomhle státě obrovskou moc. Dokonce v celé téhle zemi. Mého otce znají všichni. A všichni se ho taky obávají.

„... proti vašemu synovi trestní oznámení –“

„To ta vaše zatracená dcera je zodpovědná za...“

„Eastone,“ osloví mě Ella znovu.

Nevšímám si jí. Teď pro mě neexistuje. Nikdo z nich. Ani Ella. Ani táta. Ani John Wright. Ani můj mladší bratr Sawyer, který se k nám směl připojit poté, co mu několika stehy sešili spánek. Vážná autonehoda, a Sawyer z ní vyjde se škrábancem.

Zatímco jeho dvojče je...

Je co?

Nemám páru, do prdele. Od chvíle, co jsme dorazili do nemocnice, nevíme o Sebastianovi vůbec nic. Jeho zakrvácené, polámané tělo odvezli na pojízdném lůžku a jeho rodinu poslali sem do téhle čekárny, aby vyčkávala na zprávy, jestli přežije, nebo zemře.

„Pokud to můj syn nepřezíje, vaše dcera za to zaplatí.“

„Je to vůbec váš syn?“

„Ty hajzle!“

„Copak? Podle mě by všichni vaši synové potřebovali testy DNA. Proč to neudělat hned teď? Jsme koneckonců v nemocnici. Stačí vzorek krve a uvidíme, který z vašich kluků je Royal a který O'Halloran –“

„Tati! SKLAPNI!“

Hartleyin utrápený hlas do mě řízne jako nůž. Ostatní pro mě v tu chvíli neexistují, ona však ano. Tři hodiny seděla v koutě čekárny. Stejně jako já nepronesla ani slovo. Až teď. Stojí, šedé oči se jí lesknou vztekem a z ostrého hlasu jí sálá obvinění, když se vrhne k otci.

Nevím, proč tu John Wright vůbec je. Svoji dceru nemůže ani vystát. Poslal Hartley do internátní školy. Od chvíle, co se vrátila do Bayview, jí nedovolil nastěhovat se zpátky domů. Dneska večer na ni křičel, řekl jí, že nepatří do jeho rodiny, a vyhrožoval jí, že pošle pryč její mladší sestru.

Jenže poté, co sanitky odvezly Hartley, dvojčata a jejich přítelkyni, pan Wright byl první, kdo vyrazil do nemocnice. Možná se jen chce ujistit, že Hartley nikomu neprozradí, jaký je hajzl.

„Proč tu vůbec jsi?“ vykřikne Hartley to, na co zrovna myslím. „Nebyla jsem při nehodě zraněná! Nic mi není! Nepotřebuju tě tu a *nechci* tě tu!“

Wright něco odpoví, ale neposlouchám ho. Veškerou pozornost upírám k Hartley. Od chvíle, co před domem svého otce narazila autem do roveru dvojčat, tvrdí, že jí nic není. Teda mně ne – ne, ne, na mě se ani jednou nepodívala. Nedivím se jí.

Způsobil jsem to. Dnes večer jsem jí zničil život.

Moje činy ji dohnaly k tomu, že nastoupila do toho auta právě ve chvíli, kdy moji bratři vjeli do zatáčky. Kdyby nebyla rozrušená, možná by si jich všimla dřív. Možná by Sebastian nebyl... mrtvý? Naživu?

Zatraceně, proč nám nikdo nic neřekne?

Hartley trvá na tom, že není zraněná, a záchranáři si to evidentně mysleli taky, protože ji prohlídli a potom jí dovolili, aby za námi přišla do čekárny, jenže teď moc dobře nevypadá. Trochu se na nohou kolébá. Dýchá mělce. Je taky bledší než stěna za její hlavou a kontrast mezi její bílou kůží a černočernými vlasy je až šokující. Nevidím však na ní ani kapku krve. Ne. Skoro zeslábnu úlevou, protože Sebastian byl krví zalitý.

Zvedne se mi žaludek, když se mi před očima mihne vzpomínka na tu nehodu. Střepy z čelního skla rozsypané po zemi. Sebastianovo tělo. Rudá kaluž. Laureniny výkřiky. Donovanovi si už Lauren vyzvedli a odvezli ji domů. Díkybohu. Ta holka nepřestala křičet od chvíle, co se dostala do Bayviewské všeobecné, až do okamžiku, kdy ji opustila.

„Hartley,“ ozve se Ella tiše a mně je v tu chvíli jasné, že si i moje nevlastní sestra všimla, jak je Hartley popelavá. „Pojď si sednout. Nevypadáš dobře. Sawyere, dojdi Hartley pro trochu vody.“

Můj mladší bratr beze slova zmizí. Od chvíle, kdy odvezli jeho dvojče, je z něj zombie.

„Nic mi není!“ vyštěkne Hartley a setřese Ellinu drobnou ruku. Otočí se ke svému otci, pořád trochu nejistá v kolenou. „To *ty* jsi důvod, proč je teď Sebastian zraněný!“

Wright na ni zůstane zírat s pusou dokořán. „Jak se *opovažuješ* naznačit –“

„Naznačit?“ přeruší ho vztekle. „Nic nenaznačuju. Konstatuju fakt! Easton by k nám dnes večer nepřijel,

kdybys nevyhrožoval, že moji sestru pošleš pryč! Já bych se za ním nevydala, kdyby nejel za tebou!“

Takže je to moje vina, chci poznamenat, jenže jsem zezláblej a hlavně kurevsky velkej zbabělec na to, abych se ozval. Jenže je to tak. Já jsem důvodem, proč k tomu došlo. Já jsem způsobil tu autonehodu, ne Hartleyin táta.

Hartley se znovu zakymácí a Ella tentokrát nezaváhá – popadne Hartley za nadloktí a přinutí ji se posadit.

„Sedni si,“ nařídí Ella.

Mezitím se můj táta a Hartleyin otec na sebe znovu zadívají. Ještě nikdy jsem tátu neviděl takhle nasranýho.

„Z tohohle se nevyplatíte, Royale.“

„To auto řídila vaše dcera, Wrighte. Bude mít štěstí, jestli svoje další narozeniny nestráví ve vězení pro mladistvé.“

„Jestli tu někdo půjde do vězení pro mladistvé, bude to váš syn. Všichni vaši synové tam patří.“

„Neopovažujte se mi vyhrožovat, Wrighte. Do pěti minut tu můžu mít starostu.“

„Starostu? Myslíte, že ta ufnukaná kancelářská krysa má koule na to mě vyhodit? Vyhrál jsem v tomhle prokletým okrese víc případů než kterýkoli jiný státní zástupce v historii Bayview. Občané ho za to ukřižují a vy –“

Poprvé za tři hodiny najdu svůj hlas.

„Hartley,“ oslovím ji ochraptěle.

Pan Wright se zarazí uprostřed věty. Otočí se ke mně, v očích nenávisť. „S mojí dcerou nemluv! Slyšíš mě, ty malej zmetku?! Neříkej jí ani slovo.“

Nevšímám si ho. Oči mám přilepené k Hartleyině bledé tváři.

„Omlouvám se,“ zašeptám. „Je to všechno moje vina. To já jsem způsobil tu nehodu.“

Hartley vykulí oči.

„Nemluv s ní!“ To k mému překvapení vysloví můj otec, ne její.

„Callume,“ vydechne Ella stejně překvapeně, jako se já cítím.

„Ne,“ zaburácí a upře na mě svoje royalovsky modré oči. „Ani slovo, Eastone. Ještě může přijít na řadu trestní oznámení. A *on* –“ Táta pohlédne na Johna Wrighta, jako by byl živoucím zosobněním eboly. „– je asistent státního zástupce. Už ani slovo o nehodě, dokud tu nebudeme mít právníky.“

„Typičtí Royalové,“ ucedí Wright. „Vždycky si navzájem zametáte stopy.“

„Vaše dcera narazila do auta mých synů,“ odsekne táta. „To ona je za všechno zodpovědná.“

Hartley tiše vzlykne. Ella si povzdechne a pohladí ji po rameni.

„Není to tvoje vina,“ povím Hartley a nikoho jiného si nevšímám. Jako bychom tu byli jenom my dva. Já a tahle holka. První holka, s kterou jsem chtěl trávit čas, aniž bych z ní toužil strhat oblečení. Holka, kterou považuju za svoji kamarádku. Holka, s kterou jsem chtěl být víc než jenom kamarád.

Jenom kvůli mně teď tahle holka čelí hněvu mého otce. A ničí ji pocit viny za nehodu, ke které by nedošlo, kdyby nebylo mě. Můj starší bratr Reed přezdíval sám sobě Ničitel. Věřil, že ničí životy všem, koho miluje.

Reed se mýlil. To já jsem ten, co všechno podělá.

„Nebojte, odcházíme,“ zavrčí Wright.

Napnu se, když se vydá k Hartleyině sedačce.

Ella ochranitelsky obejmě Hartley kolem ramen, jenže můj táta na ni zavrtí hlavou.

„Nech je jít,“ vyštěkne táta. „Ten hajzl má pravdu – sem k nám nepatří.“

Hrdlo se mi panikou sevře. Nechci, aby Hartley odešla. A už vůbec ne, aby odešla se svým otcem. Kdo ví, co jí provede.

Hartley s tím očividně souhlasí, protože okamžitě zařadí zpátečku, když se ji její otec pokusí popadnout. Setřese Ellinu paži. „Nikam s tebou nejdu!“

„Nemáš na vybranou,“ vyštěkne. „Jsem tvůj zákonný zástupce, ať se ti to líbí, nebo ne.“

„Ne!“ Hartley má hlas jak úder hromu. „Nikam nejdu!“ Otočí se k mému otcí. „Podívejte, můj táta je –“

Větu však nedokončí, protože v další vteřině se předkloní a spadne na zem. Zvuk dopadu její hlavy na dlaždici si s sebou ponese až do smrti.

Najednou se po ní natáhne snad sto rukou, já se k ní však dostanu jako první. „Hartley!“ zařvu a popadnu ji za rameno. „Hartley!“

„Nehýbej s ní,“ vyštěkne táta a pokusí se mě odtáhnout.

Vytrhnu se mu, ale pustím ji. Lehnu si na zem, abych měl obličej u jejího. „Hartley. Hart. To jsem já. Otevři oči. To jsem já.“

Víčka se jí ani nepohnou.

„Táhni od ní, hajzle!“ řve její otec.

„Eastone.“ To se ozve Ella. Hlas má stažený děsem, když ukáže ke straně Hartleyiny hlavy, kde jí stéká potůček krve.

Mám pocit, že se pozvracím, a ne z alkoholu, který mi stále koluje v žilách.

„Panebože,“ vydechne Ella. „Její hlava. Uhodila se do ní hrozně silně.“

Polknu zděšení. „To je dobrý. Bude to dobrý.“ Otočím se k tátovi. „Sežeň doktora. Je zraněná!“

Někdo mě popadne za rameno. „Řekl jsem, abys táhl od mé dcery!“

„To vy od ní táhnete!“ obořím se na Hartleyina otce.

Najednou se za mnou ozve ruch. Kroky. Další křik. Tentokrát se nechám odtáhnout. Je to stejný jako se Sebastianem. Hartley naloží na lehátko a doktoři a sestry po sobě štekají rozkazy, zatímco ji odvázejí pryč.

Zírám do prázdných dveří. Otupělý. Omráčený.

Co se to stalo?

„Panebože,“ vydechne Ella znovu.

Nohy mě už neunesou. Padnu do nejbližšího křesla a lapám po dechu. Co. Se. To. Stalo?

Hartley byla celou dobu zraněná, a nic neřekla? Nebo si to možná neuvědomovala? Vždyť ji záchranáři sakra prohlídli.

„Řekli, že jí nic není,“ zaskřehotám. „Ani ji tu nechtěli nechat na pozorování.“

„Bude v pořádku,“ ujistí mě Ella, ale moc přesvědčeně nezní. Oba jsme viděli tu krev a fialovou modřinu na spánku a povolená ústa.

Do prdele. Budu zvracet.

Tohle musím Elle nechat – neuskočí, když se předkloním a pozvracím jí boty. Jen mě hladí po vlasech a odhrnuje mi je z čela. „To je dobrý, Easte,“ šeptá. „Callume, dojdí mu pro vodu. Nevím, kam zmizel Sawyer, když jsem ho předtím pro vodu poslala. A vy –“ předpokládám, že teď mluví k panu Wrightovi, „– byste měl asi odejít. Na zprávy o Hartley můžete počkat někde jinde.“

„S radostí,“ ucedí Hartleyin otec znechuceně.

Poznám, kdy odejde, protože se ze vzduchu ztratí trocha napětí.

„Bude v pořádku,“ ujistí mě Ella znovu. „Stejně jako Sebastian. Všichni budou v pořádku, Easte.“

Místo aby mě to uklidnilo, znovu se pozvracím.

Slyším, jak si pro sebe mumlá: „Bože, Reede, taky už bys mohl dorazit.“

Zas jen čekáme. Vypiju vodu. Táta a Sawyer se-
dí mlčky. Jakmile se tu Reed konečně ukáže, Ella se
k němu hned vrhne. Přijel z vysoký a vypadá unaveně.
Nedivím se mu – jsou tři hodiny ráno. Všichni jsme
unavení.

Jako první se objeví zprávy o Sebastianovi. Největší
starost dělá lékařům zranění hlavy. Má otok na mozku,
ale doktoři zatím netuší, jak vážné to je.

Po Reedovi dorazí i můj nejstarší bratr Gideon, prá-
vě když se dozvídáme o Sebově mozku. Gid se vy-
zvrací do koše v koutě, ale na rozdíl ode mě určitě ne-
ní opilý.

Uběhnou hodiny, než se ve dveřích objeví jiný dok-
tor. Není to ten, co operoval Seba, a vypadá neskuteč-
ně rozpačitě, když se rozhlíží po čekárně.

Klopýtnu. Hartley. Určitě jde o Hartley.

2. KAPITOLA

Hartley

PROBUDÍ MĚ OSTRÉ světlo, které mi zasvítí do obličeje. Omámeně zamrkám a pokusím se v bílých skvrnách před očima rozluštit nějaké tvary.

„Tady ji máme. Šípková Růženka se probudila. Jak se cítíš?“ Znovu mě oslní to světlo. Zvednu ruku, abych ho zahнала, a málem omdlím bolestí.

„Až takhle dobře, ano?“ ozve se ten hlas. „Co kdybychom jí dali dalších třicet mililitrů toradolu, ale dávejte pozor na případné krvácení.“

„Ano, pane.“

„Skvěle.“ Někdo třískne dvěma kusy kovu o sebe, až sebou trhnu.

Co se mi to stalo? Proč mě všechno bolí tak, že cítím i vlastní zuby? Měla jsem nehodu?

„Pomalů.“ Ruka mě přitlačí na něco měkkého – matraci. „Nesedej si.“

Ozve se mechanické bzučení a postel se mi pod zády zvedne. Podaří se mi rozevřít jedno víčko a skrz řasy spatřím madlo postele, lem bílého pláště a další tmavou skvrnu.

„Co se stalo?“ zaskřehotám.

„Měla jsi nehodu,“ odpoví mi tmavá skvrna. „Airbag ti při nafouknutí zlomil několik žeber na levé straně. Praskl ti ušní bubínek. Následkem vestibulární nerovnováhy spolu s dyspnoí – to znamená dušnost – jsi omdlela a hodně silně ses uhodila do hlavy. Máš otřes mozku a menší trauma na mozku.“

„Trauma na mozku?“

Zvednu si ruku k hrudi, celou dobu se mračím bolestí, až si přitisknu ruku na srdce. Zalapám po dechu. To bolí. Pomalu ruku spustím podél boku.

„Pořád ti bije, jestli ti to dělalo starost.“ To se ozve první hlas. Nejspíš to bude doktor. „Vy menší dívky byste měly sedět co nejdál od volantu, jak to jenom jde. Nafouknutí airbagu je, jako by vás do obličeje zasáhl tunový nákladřák.“

Znovu zavřu těžká víčka a snažím se vzpomenout, jenže v hlavě nic nemám. Připadá mi prázdná i plná zároveň.

„Mohla bys mi říct, co je za den?“

Den... V duchu si je odpočítám jeden za druhým. Pondělí, úterý, středa – žádný z nich mi nepřípadá správný. „Jak dlouho... tu... jsem?“ podaří se mi ze sebe vydolovat. Hrdlo mě bolí, ale netuším, jak by k tomu mohlo dojít při autonehodě.

„Na,“ ozve se ženský hlas a přitiskne mi ke rtům brčko. „Je to voda.“

Voda mi připadá jako požehnání a pořádně si potáhnu brčkem, dokud mi ho od rtů zas neodtáhnou.

„To stačí. Nechceme, abys zvracela.“

Zvracet z vody? Olíznu si suché rty, na jakékoli námitky však nemám energii. Zabořím se do polštářů.

„Jsi tu tři dny. Zahrajeme si takovou hru,“ navrhone doktor. „Mohla bys mi říct, kolik ti je?“

To je hračka. „Čtrnáct.“

„Hmmm.“ Vymění si se sestrou pohled, který nerozluštím. Nejsem třeba moc mladá na léky, které mi podávají?

„A tvoje jméno?“

„Jasně.“ Otevřu pusou, abych odpověděla, ale můj mozek mi žádnou možnost nenabídne. Zavřu oči a zkusím to znovu. Nic. Velké, temné nic. V panice se na doktora zadívám. „Nemůžu...“ Polknu a divoce zavrtím hlavou. „Je to...“

„To nic.“ Vesele se zazubí, jako by vůbec nevadilo, že si nemůžu vzpomenout na vlastní jméno. „Dejte jí další dávku morfinu a taky koktejl benzodiazepinů. Zavolejte mi, až se probudí.“

„Dobře, pane doktore.“

„Ale – počkejte,“ zvolám, když jeho kroky odezní.

„Ššš. Neboj. Tvoje tělo si potřebuje odpočinout,“ poví mi sestra a položí mi ruku na rameno.

„Potřebuju vědět – potřebuju se zeptat,“ opravím se.

„Nikdo nikam nejde. Budeme tu, až se probudíš. Slibuju.“

Jakýkoli pohyb mě bolí, proto se spolehnu na její slovo. Má pravdu, rozhodnu se. Doktor tu bude, protože jsme v nemocnici a tady doktoři pracují. Proč tu jsem, jak jsem se zranila – to všechno může počkat. Morfin a koktejl benzodiazepinů – ať je to, co je to – zní jako dobrý nápad. Na další věci se zeptám, až se probudím.

Moc dobře ale nespím. Slyším zvuky a hlasy – vysoké, tiché, úzkostné, našťvané. Zamračím se a snažím se těm ustaraným hlasům říct, že budu v pořádku. Slyším pořád dokola jedno jméno – *Hartley, Hartley, Hartley*.

„Bude v pořádku?“ zeptá se hluboký mužský hlas.

To tehle pořád dokola opakoval to jméno – Hartley.
Že by to bylo moje jméno?

Otočím se k tomu hlasu, jako se květina otáčí
za sluncem.

„Podle všeho ano. Co kdyby ses trochu vyspal, syn-
ku? Pokud se nevyspíš, skončíš ve stejné posteli jako
ona.“

„No, to doufám,“ odpoví mu první hlas.

Doktor se zasměje. „Tomu říkám správný přístup.“

„Takže můžu zůstat?“

„Ne. Tak jako tak tě odtud vyhazuju.“

*Nechod', prosím, jenže ty hlasy mě neposlouchají
a brzy mě obklopí temné dusivé ticho.*

3. KAPITOLA

Easton

KŘÍDLO MARIE ROYALOVÉ v Bayviewské všeobecné nemocnici působí jak márnice. Všichni v nóbl čekárně se utápějí v oparu vlastního zármutku. Ten temný mrak mě brzy pohltní.

„Půjdu na vzduch,“ zamumlám Reedovi.

Přimhouří oči. „Neudělej žádnou blbost.“

„Jako třeba dát svýho syna do křídla pojmenovaného po mámě, která se zabila?“ zeptám se posměšně.

Ella si vedle mého bratra nešťastně povzdechne. „Kam jinam bys nechal Seba přijmout?“

„Kamkoli, jenom ne tady.“ Nechápu, že ti dva necítí tu temnou atmosféru, kterou tohle místo má. V týhle nemocnici nepotkalo naši rodinu nic dobrýho. Umřela tu naše máma. Seb se zatím neprobudil z kómatu a moje holka si rozbila hlavu.

Ti dva si mě pochybovačně změří, pak se na sebe zadívají a mlčky si něco poví. Chodí spolu už přes rok a nejspíš se jim sjednotily krámy nebo co. A s žádným z nich nemusím spát, aby mi došlo, že mluví o mně. Ella dává najevo, že se o mě bojí, a Reed ji ujišťuje,

že neudělám nic, čím bych naši rodinu zostudil. Když se Ella nedívá, bratr po mně střelí temným pohledem, kterým mi znovu nakazuje, abych neprovedl žádnou hovadinu.

Nechám ty dva v tom pokoji plným smutku a těžké automatické dveře se za mnou zavrou. Courám se po jedné ze dvou širokých bílých chodeb nemocničního křídla postaveného za krvavý peníze mého táty. Na rozdíl od pohotovosti v přízemí, kde brečí děcka, dospělí kašlou a všichni se přesunují sem a tam, je tu ticho.

Tady se gumové podrážky bot neslyšně pohybují po mramorem vyložených chodbách, zatímco zaměstnanci v čistostkouvoucích uniformách přecházejí z pokoje do pokoje a kontrolují své bohaté pacienty. V některé z těch postelí může ležet nové nemocniční křídlo, takže si dávají extra záležet. Jsou tu ty nejlepší matrace, drahá povlečení a nemocniční košile od známých návrhářů. Nesmí sem žádní stážisti ani praktikanti, pokud je nedoprovází plně kvalifikovaný lékař. Samozřejmě se za místo v těchto soukromých pokojích platí. Hartley teď leží v jednom z nich jenom proto, že jsem vyhrožoval, že rozpoutám učiněný peklo, pokud ji strčí na oddělení pro běžné pacienty. Tátovi se to nezamlouvá. Domnívá se, že se to rovná doznání viny, ale já jsem mu pohrozil, že zajdu za novináři a prohlásím, že je to celé moje chyba. Táta mi odpověděl, že zaplatí jeden týden. Jestli tu bude potřebovat zůstat dýl, budu s ním bojovat, ale problémy je potřeba řešit jeden po druhém.

Svého bratra Sawyera najdu, jak sedí před odpadkovým košem.

„Brácho, jsi v pohodě? Chceš něco k jídlu? K pití?“

Zvedne ke mně prázdné oči. „Vyhodil jsem kelímek.“

To znamená, že má žízeň? Z toho kluka je živý mrtvý. Jestli se Seb brzo neprobudí, Sawyer bude další Royal, co skončí na nemocniční posteli, ne já.

„Cos to měl?“ zeptám se a nakouknu do koše. Uvidím v něm obaly od jídel z rychlého občerstvení, hnědé papírové kartony z vozíku s lahůdkami pro VIP a několik energetáků. „Gatorade?“ odhadnu. „Done-su ti novej.“

„Nemám žízeň,“ zamumlá Sawyer.

„To neva. Řekni mi, co chceš.“ Pokud to vůbec ví. Zní jak v deliriu.

„Nic.“ Snaží se zvednout na nohy.

Rychle se postavím po jeho boku a položím mu ruku na rameno. „Hej, pověz mi, co chceš.“

Sawyer mi ruku setřese. „Nedotýkej se mě,“ vyštěkne s náhlým přívalem vzteku. „Seb by tam teď neležel, kdyby nebylo tebe.“

Chci něco namítnout, jenže se nemýlí. „Jo, chápu,“ odpovím se staženým hrdlem.

Sawyer svráští obličej. Zatne čelist, aby se mu netřáslly rty. Je to však můj mladší bráška a já poznám, kdy hrozí, že se každou vteřinou zhroutí, proto ho obejmou, přestože mi vzdoruje.

„Mrzí mě to.“

Popadne mě za triko, jako by to bylo záchranné lano. „Seb bude v pořádku, že jo?“

„To teda sakra bude.“ Poplácám bratra po zádech. „Probudí se a bude si z nás dělat prdel, že tu brečíme.“

Sawyer neodpoví. Hrdlo má stažené emocemi. Visí na mně ještě dobrou minutu, než mě od sebe odstrčí.

„Půjdu si k němu na chvíli sednout,“ oznámí s obličejem otočeným ke zdi.

Seb zachraňuje zvířecí mláďata a má velkou zálibu v posílání smajlíku se srdíčky místo očí, kdežto

Sawyer je z dvojčat ten macho. Ten, co toho moc ne-namluví. Ten, který neukazuje svoje emoce. Jenže bez svého dvojčete je Sawyer sám a vyděšený.

Stisknu mu rameno a pustím ho. Dvojčata potřebují být spolu. Jestli někdo dokáže probrat Seba z kómatu, je to Sawyer.

Dojdu na konec druhé chodby, kde se nachází Hartleyin pokoj. U dveří se potkám s jednou z těch mlčenlivých sester. „Omlouvám se,“ poví mi. „Návštěvy nejsou povolené.“

Ukáže na digitální displej napravo ode dveří, kde svítí značka pro soukromí.

„Jsem z rodiny, Susan.“ Přečtu si její jmenovku. Na sestru Susan jsem tu zatím nenarazil.

„Netušila jsem, že slečna Wrightová má bratry.“ Sestra se na mě podívá způsobem, který mi prozradí, že ví, kdo jsem a co se jí snažím nakecat.

Jenže nemám v povaze se jen tak vzdávat. Vítězoslavně se usměju. „Jsem bratranec. Právě jsem dorazil.“

„Je mi líto, pane Royale, ale návštěvy nejsou povoleny.“

Prokoukla mě. „Podívejte, Hartley je moje přítelkyně. Musím ji vidět. Víte, za jakýho hajzla mě bude mít, když se na ni nepřijdu podívat? Raní ji to a nechceme přece, aby po tom všem ještě navíc smutnila, že ne?“ Vidím, že začínám sestru obměkčovat. „Bude mě chtít vidět.“

„Slečna Wrightová potřebuje odpočívat.“

„Nezdržím se,“ slíbím jí. Když okamžitě neustoupí, vytáhnu větší kalibr. „Táta chce znát novinky. Callum Royal? Podívejte se na její přijímací papíry. Je na nich jeho jméno.“

„Vy nejste Callum Royal,“ poznamená.

„Jsem jeho syn a zástupce.“ Měl jsem tátu požádat, aby mě zapsal na všechny možné formuláře, kde by to bylo potřeba, abych měl kamkoli volný přístup. Tohle je poprvý, co jsem se pokusil dostat dovnitř bez něj, takže mi nedošlo, jak velký vliv jeho jméno má. Měl jsem to ale tušit. Tohle křídlo postavili za jeho peníze.

Sestra Susan se znovu zamračí, ale ustoupí stranou. Je výhoda, když tahle část budovy nese vaše jméno.

„Neunavte ji,“ poradí mi sestra a s posledním varovným pohledem odejde.

Počkám, až zabočí za roh, než vejdu dovnitř. Jo, chci, aby odpočívala, ale vyspat se může, až ji uvidím na vlastní oči a ujistím se, že je v pořádku.

Tiše obejdu gauč a křesla v obývací části pokoje. Stejně jako Seb i ona spí. Na rozdíl od Seba měla chvíle, kdy se probírala. Než táta dneska ráno odjel do práce, pověděl mu doktor, že by se měla dnes nebo zítra plně probírat.

Dotáhnu si k posteli jedno z těžkých křesel a opatrně, abych nepohnul monitorem, který má na prstu, ji vezmu za ruku. Při pohledu na její nehybné tělo, z kterého vedou různé hadičky a kabely k pytlíku s infuzí a různým přístrojům, se mi obrací žaludek. Nejradši bych přetočil hodiny a vrátil čas až do chvíle, kdy jsme byli v jejím bytě a já ji poté, co se vrátila z náročné šichty v restauraci, krmil burritem ze stánku.

„Ahoj, Šípková Růženko.“ Pohladím ji palcem po hebké kůži. „Jestli se ti tolik nechtělo do školy, stačilo říct. Mohli jsme se z ní ulít nebo si obstarat potvrzení od doktora.“

Ani se nepohne. Nakouknu na monitor nad její hlavou, a ani nevím, co hledám. Přístroj pravidelně pípá. Její pokoj je mnohem méně děsivý než Sebův. Bratr je napojený na kyslíkovou masku a klapání přístroje, kte-

rý dýchá za něj, je děsivější než jakákoli doprovodná hudba v hororu.

Potřebuju, aby se Hartley probudila a mohla mě držet za ruku. Volnou rukou si promnu obličej a přinutím se myslet na něco pozitivního.

„Než ses objevila ty, docela jsem si přál, abych mohl čtvrták vynechat, jenže teď jsem rád, že jsem to neudělal. Užijeme si spolu spoustu zábavy. Napadlo mě zaletět si na Děkuvzdání do Saint-Tropez. Tady začíná být zima a mě už kabáty a teplý boty nebavěj. A na Vánoce bysme mohli do Andermattu v Alpách. Ale jestli lyžuješ, mohli bysme zajet do Verbieru. Jsou tam zatraceně parádní sjezdovky, ale možná by se ti víc líbilo ve Svatém Mořici?“ Matně si vybavuju, jak nějaký holky z Astoru furt mluvily o tom, jak se tam dobře nakupuje.

Neodpoví mi. Možná nemá lyžování ráda. Dojde mi, že jsme se před nehodou sotva začali poznávat. Tolik toho o Hartley nevím.

„Nebo bysme mohli do Ria. Pořádají tam boží silvestrovský oslavy. Pash tam byl před pár lety a říkal, že na tý párty byly tak dva miliony lidí.“

Teď mě ale napadne, že kvůli zranění hlavy možná nebude na párty chtít. *Do prdele. Easte, ty seš někdy fakt tupej.* „Nebo zůstaneme tady. Mohli bysme ti vylepšit byt. Nebo pro tebe a tvoji sestru Dylan najít něco úplně novýho. Jestli ji teda přemluvíš, aby se k tobě přestěhovala. Líbilo by se ti to?“

Víčko jí ani necukne. Sevře mě strach. Nezvládám, že jsou Seb i Hartley v bezvědomí. Není to fér. Ruka, která drží její, se mi začne třást. Mám pocit, jako bych stál na okraji útesu a země se mi pod nohama drolila. Propast mě k sobě volá, slibuje mi, že po pádu najdu temný klid.

Skloním bradu k hrudi a kousnu se do límečku trika, zatímco se snažím udržet emoce pod kontrolou. Vím přesně, jak zoufale a ztraceně se teď Sawyer cítí. Hartley se objevila právě v době, kdy jsem na tom byl nejhorš. Dokázala mě rozesmát. Přinutila mě začít uvažovat, že existuje i jiná budoucnost než plná pití a paření a sexu na jednu noc. A teď její světlo potemnělo.

Bude v pořádku. Pochlap se. Fňukat do trika nic nezmění.

Zhluboka se nadechnu a přitisknu si její ruku ke rtům. „Budeš v pořádku, zlato.“ Řeknu to, abych utěšil spíš sebe. „Budeš v pořádku, Hart.“

Musí být v pořádku – kvůli sobě i kvůli mně.

4. KAPITOLA

Hartley

HEART. HEART. To slovo se mi ozývá v hlavě. Je to moje příjmení. *Ne. Hart. Hartley!* Otevřu oči a zaskřehotám: „Hartley. Jmenuju se Hartley Wrightová.“

„A zlatou medaili získává krásná pacientka v modrém,“ ozve se povědomý hlas.

Přetočím hlavu na stranu a spatřím doktora. Usmějeme se na sebe – já se usměju, protože je tu, přesně jak mi slíbil, a on se usměje, protože se mu probudila pacientka a zná svoje jméno.

Susan, jak stojí na její jmenovce, mi přistrčí ke rtům kelímeček vody a brčko. Je to baculatá sestřička a doktorovi vedle sebe sahá sotva po náprsní kapsu.

„Děkuju,“ povím jí vděčně. Tentokrát mi vodu nevezme, proto vypiju celý obsah papírového kelímku. Ozve se bručivý zvuk, jak mi Susan nadzvedne podhlavník do sedu.

„Víš, kde jsi?“ zeptá se doktor a zasvítí mi do očí baterkou. Na jeho jmenovce stojí J. Joshi.

„V nemocnici.“ Jenom hádám, ale podle doktora, sestry a ošklivého modrého andělíčka s růžovými ky-

tičkami, co mám na sobě, jsem si správností svojí odpovědi docela jistá.

„A v které?“

„V Bayview je jich víc?“ Fajn. Dokonce i vím, kde jsem. Usadím se o něco pohodlněji. Prázdná místa, která jsem měla v paměti po probuzení, jsou naprosto pochopitelná. Zranila jsem se tak vážně, že jsem skončila v nemocnici, a byla jsem dezorientovaná.

Zaklepe pěsti do dřevěné podnožky. „Dvě ze tří. To není špatné.“

„Co se stalo?“ Už jsem se ho na to ptala? Případá mi to povědomé. Ale pokud ano, odpověď jsem nedostala. Aspoň ne takovou, kterou bych si pamatovala. Když zavřu oči a pokusím se vzpomenout, jak jsem se sem dostala, nevidím nic než tmu. Všechno mě bolí, takže jsem měla nejspíš nehodu. Srazila jsem se s nákladákem? Vypadla jsem z okna ve druhém patře? Praštila jsem se do hlavy při nákupu v supermarketu?

„Měla jsi autonehodu,“ prozradí mi doktor. „Tvoje fyzická zranění se dobře hojí, ale soudě podle ostatních okamžiků, kdy jsi nabyla vědomí, jsi utrpěla retrográdní epizodickou ztrátu paměti způsobenou traumatem, které sis přivodila pádem na podlahu nemocnice.“

„Počkat, cože?“ Vypálil na mě nějak moc slov.

„Trpíš ztrátou paměti, která –“

„Myslíte amnézií?“ přeruším ho. „To opravdu existuje?“

„To opravdu existuje,“ ujistí mě doktor Joshi s úsměvem.

„Co to znamená?“

„V podstatě to znamená, že autobiografické vzpomínky, které sis vytvořila, jako třeba první den ve školce nebo první polibek, první hádka s přítelem – ty se ti nejspíš nikdy nevrátí.“

Zůstanu na něj zírat s pusou dokořán. Určitě si dělá srandu. „Ona se mi možná paměť nikdy nevrátí? To jde?“ Rozhlédnu se, jestli neuvidím skrytou kameru. Třeba odněkud někdo vyskočí a vykřikne: „*Překvapení!*“ Jenže nic takového se nestane. V místnosti jsme jen Susan, doktor a já.

„Jde, ale jsi mladá, a tak by to nemělo být příliš traumatické.“

Otočím se zpátky k doktoru Joshimu. „Nemělo by to být příliš traumatické?“ Mám pocit, jako bych dostávala hysterický záchvat. „Na nic si nevzpomínám.“

„Tak ti to připadá teď, ale ve skutečnosti si pamatuješ mnoho věcí. Z toho, co jsme vyzorovali – zatímco jsi spala a také teď, když spolu mluvíme – usuzuju, že sis pravděpodobně udržela procedurální paměť. Pohybové schopnosti, které ses naučila, spolu s vývojovými dovednostmi jako třeba mluvení. O některých těchto dovednostech ani nebudeš vědět, dokud je nepoužiješ. Například si možná neuvědomíš, že umíš jezdit na kole, dokud na nějaké nenesedneš. Důležité je, že po několika týdnech odpočinku a zotavování na tom budeš docela dobře.“

„Docela dobře?“ zopakuju otupěle. Jak na tom můžu být docela dobře, když mi zmizely vzpomínky?

„Ano. Nemysli na to negativní.“ Něco zapíše do dešek, než je podá sestřičce Susan. „Teď s tebou proberu ten nejtěžší krok na cestě k tvému zotavení.“

„Dobře, že ležím, když ztráta paměti není na mém zotavování to nejtěžší.“ Asi bych neměla být sarkastická, ale tohle je hodně velké sousto.

Doktor Joshi se zazubí. „Vidíš, neztratila jsi smysl pro humor.“ Úsměv mu zmizí. Zvážní. „Je možné, že se ti vybaví autobiografické vzpomínky. Až budeš mluvit s lidmi, musíš k tomu přistupovat s otevřenou

myslí. Jejich pohled na události bude jiný než tvůj. Dává to smysl?“

„Ne.“ Pravda je pravda. Nic z toho nedává smysl. Jak si můžu pamatovat svoje jméno, ale už ne, jak k nehodě došlo? Jak si můžu pamatovat, v které jsem nemocnici nebo že ta trubička, co mi vede do paže, je infuze, nebo že harmonická řada mizí do ztracena, ale už ne svůj první polibek?

Doktor poklepe rám postele, aby upoutal moji pozornost.

„Jsem doktor?“ zeptá se.

„Ano.“

„Proč?“

„Protože máte doktorský plášť. Kolem krku máte tu věcičku, kterou posloucháte.“ *Stetoskop*, prozradí mi moje nápomocná mysl. „A mluvíte jako doktor.“

„Kdyby si tady Susan oblékla můj plášť a vzala si stetoskop, taky by ses domnívala, že je lékařka?“

Otočím se k sestřičce. Susan se usměje a rukama si orámuje obličej. Představím si ji v plášti a s kovovým stetoskopem a vidím ji přesně tak, jak ji popsal – jako lékařku.

„Víš, pravda se mění podle toho, kdo na ni nahlíží. Kdybys viděla Susan na chodbě, možná by ses domnívala, že jsi viděla doktorku, přestože ve skutečnosti je to jedna z našich nejschopnějších sestřiček. To, že sis půjčila šaty svojí starší sestry, o kterých ti řekla, že si je klidně můžeš vzít, si tvoje máma bude pamatovat docela jinak než tvoje sestra. Pokud by ses pohádala s přítelem, jeho vzpomínky na to, čím je to vina, by se od tvých lišily.“

Poradil jsem tvojí rodině a přátelům, aby se co nejvíce vyhýbali vyprávění o tvé minulosti, dokud nebudeme mít potvrzeno, že jsi ty vzpomínky opravdu ztra-